

PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

20. veljače 2013.(*)

„Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Mjere ograničavanja protiv Islamske Republike Iran s ciljem sprječavanja širenja nuklearnog oružja – Zamrzavanje financijskih sredstava – Subjekt 100 % u vlasništvu subjekta za koji je utvrđeno da je sudjelovao u širenju nuklearnog oružja – Prigovor nezakonitosti – Obveza obrazlaganja – Prava obrane – Pravo na djelotvornu sudsku zaštitu”

U predmetu T-492/10,

Melli Bank plc, sa sjedištem u Londonu (Ujedinjena Kraljevina), koju su zastupali prvo S. Gadhia, S. Ashley, *solicitors*, D. Anderson, *QC*, i R. Blakeley, *barrister*, a zatim Ashley, S. Jeffrey, A. Irvine, *solicitors*, D. Wyatt, *QC*, i Blakeley,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju M. Bishop i R. Liudvinaviciute-Cordeiro, u svojstvu agenata,

tuženika,

koje podupire

Europska komisija, koju zastupa S. Boelaert i M. Konstantinidis, u svojstvu agenata,

intervenijent,

povodom, s jedne strane, zahtjeva za poništenje Odluke Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 195, str. 39.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 220.), Odluke Vijeća 2010/644/ZVSP od 25. listopada 2010. o izmjeni Odluke 2010/413 (SL L 281, str. 81.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 255.), Uredbe Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe (EZ) br. 423/2007 (SL L 281, str.1.), Odluke Vijeća 2011/783/ZVSP od 1. prosinca 2011. o izmjeni Odluke 2010/413 (SL 319, str. 71.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 11., str. 104.), Provedbene uredbe Vijeća (EU) br. 1245/2011 od 1. prosinca 2011. o provedbi Uredbe br. 961/2010 (SL L 319, str. 11.) i Uredbe Vijeća (EU) br. 267/2012 od 23. ožujka 2012. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Uredbe br. 961/2010 (SL L 88, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku,

poglavlje 18., svezak 4., str. 194.) u dijelu u kojem se ti akti odnose na tužitelja i, s druge strane, zahtjeva da se članak 16. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 961/2010 i članak 23. stavak 2. Uredbe br. 267/2012 proglase neprimjenjivima na tužitelja,

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: I. Pelikánová (izvjestiteljica), predsjednica, K. Jürimäe i M. van der Woude, suci,

tajnik: N. Rosner, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 3. srpnja 2012.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

- 1 Tužitelj, Melli Bank plc, je dioničko društvo koje je registrirano i ima sjedište u Ujedinjenoj Kraljevini, kojem je Financial Services Authority (tijelo za financijske usluge u Ujedinjenoj Kraljevini) izdalo odobrenje za rad. Svoje je bankarske djelatnosti u Ujedinjenoj Kraljevini počelo obavljati 1. siječnja 2002., nakon što se podružnica Bank Melli Iran (u daljnjem tekstu: BMI) u toj zemlji transformirala. BMI, društvo majka u čijem je tužitelj potpunom vlasništvu, iranska je banka pod kontrolom iranske države.
- 2 Ovaj predmet ulazi u okvir mjera ograničavanja koje su uvedene za izvršavanje pritiska na Islamsku Republiku Iran da prekine s nuklearnim aktivnostima koje predstavljaju rizik širenja nuklearnog oružja i razvojem sustava za ispaljivanje nuklearnog oružja (u daljnjem tekstu: širenje nuklearnog oružja).
- 3 I BMI i njezine podružnice, uključujući i tužitelja, Zajedničkim stajalištem Vijeća 2008/479/ZVSP od 23. lipnja 2008. o izmjeni Zajedničkog stajališta 2007/140 (SL L 163, str. 43.) uvršteni su na popis u Prilogu II. Zajedničkom stajalištu Vijeća 2007/140/ZVSP od 27. veljače 2007. o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 61, str. 49.).
- 4 Stoga su Odlukom Vijeća 2008/475/EZ od 23. lipnja 2008. o provedbi članka 7. stavka 2. Uredbe br. 423/2007 (SL L 163, str. 29.) BMI i tužitelj uvršteni na popis u Prilogu V. Uredbi Vijeća (EZ) br. 423/2007 od 19. travnja 2007. o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 103, str. 1.), s posljedicom zamrzavanja njihovih financijskih sredstava.

5 I u Zajedničkom stajalištu 2008/479 i u Odluci 2008/475, Vijeće Europske unije je u pogledu BMI-a i svih njegovih podružnica i društava kćeri, iznijelo sljedeće razloge:

„Pružila ili nastoji pružiti financijsku potporu društvima uključenima u nabavu robe za iranske nuklearne programe i programe balističkih projektila (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company i DIO). [BMI] olakšava osjetljive djelatnosti Irana. Olakšava brojne kupnje osjetljivih materijala za iranski nuklearni program i program balističkih projektila. Stavlja na raspolaganje širok spektar financijskih usluga za subjekte povezane s iranskom nuklearnom i raketnom industrijom, uključujući otvaranje akreditiva i vođenje računa. Mnoga od gore navedenih društava navedena su u rezolucijama br. 1737 i br. 1747 (Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda).”

6 Tužitelj je protiv Odluke 2007/475 pred Općim sudom podnio dvije tužbe. Presudom Općeg suda od 9. srpnja 2009., Melli Bank/Vijeće (T-246/08 i T-332/08, Zb., str. II-2629.), te su tužbe odbijene.

7 U kontekstu zadržavanja mjera ograničavanja koje se odnose na tužitelja, od srpnja 2009. do svibnja 2010. između tužitelja i Vijeća odvijala se intenzivna korespondencija. Tako je 6., 15. i 24. srpnja, 20. kolovoza i 15. listopada 2009. te 22. ožujka 2010. tužitelj Vijeću poslao dopise na koje je Vijeće odgovorilo 23. srpnja, 1. listopada i 18. studenoga 2009. te 11. svibnja 2010.

8 Prvo, korespondencija se odnosila na razloge kojima se opravdava donošenje i zadržavanje mjera ograničavanja u odnosu na BMI i tužitelja. U tom pogledu, u dopisu od 23. srpnja 2009. Vijeće je preciziralo da je tužitelj obuhvaćen mjerama ograničavanja zato što je društvo kći BMI-a. U dopisu od 18. studenoga 2009. Vijeće je, nakon preispitivanja, utvrdilo, kao prvo, da je BMI davao podršku širenju nuklearnog oružja, kao drugo, da je tužitelj u vlasništvu BMI-a, koji je mogao na njega utjecati, i kao treće, da se alternativnim mjerama koje je predložio tužitelj nije mogao izbjeći rizik da posredstvom tužitelja BMI izbjegne mjere ograničavanja koje se na njega odnose. U dopisu od 11. svibnja 2010. Vijeće je to stajalište zadržalo.

9 Drugo, tužitelj je od Vijeća zatražio pristup spisu. U tom kontekstu, dopisom od 23. srpnja 2009. Vijeće je zbog povjerljive naravi tog dokumenta odbilo pristup prvotnom prijedlogu donošenja mjera ograničavanja u odnosu na BMI i tužitelja (u daljnjem tekstu: prvotni prijedlog). Dopisom od 1. listopada 2009. Vijeće je tužitelju priopćilo dodatne razloge koji se odnose na navodnu uključenost BMI-a u širenje nuklearnog oružja. Dopisom od 18. studenoga 2009. Vijeće je tužitelju dostavilo inačicu prijedloga za donošenje mjera ograničavanja koja nije bila klasificirana oznakom tajnosti, a odnosila se na dodatne razloge navedene u dopisu od 1. listopada 2009. (u daljnjem tekstu: dodatan prijedlog).

10 Od donošenja Odluke Vijeća 2010/413/ZVSP od 26. srpnja 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana i stavljanju izvan snage Zajedničkog stajališta 2007/140/ZVSP (SL L 195, str. 39.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3.,

str. 220.) i BMI i tužitelj bili su uvršteni na popis u Prilogu II. navedenoj odluci. U pogledu IBM-a dano je sljedeće obrazloženje:

„Pružila ili nastoji pružiti financijsku potporu društvima uključenima u nabavu robe za iranske nuklearne programe i programe balističkih projektila (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company i DIO). [(BMI) olakšava osjetljive djelatnosti Irana. Olakšava brojne kupnje osjetljivih materijala za iranski nuklearni program i program balističkih projektila. Stavlja na raspolaganje širok spektar financijskih usluga za subjekte povezane s iranskom nuklearnom i raketnom industrijom, uključujući otvaranje akreditiva i vođenje računa. Mnoga od gore navedenih društava navedena su u rezolucijama br. 1737 (2006.) i br. 1747 (2007) [Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda]”. [BMI] nastavlja sa svojim aktivnostima, kojima podupire i potiče osjetljive aktivnosti Irana. Koristeći svoje bankovne odnose, nastavlja pružati potporu i financijske usluge subjektima koji su uvršteni na popis Ujedinjenih naroda i EU-a vezano uz te aktivnosti. Također posluje u ime i prema uputama tih subjekata, uključujući banku Bank Sepah, i pritom često djeluje preko njihovih društava kćeri i povezanih društava.”

- 11 Na uvrštavanje tužitelja u Prilog V. Uredbi br. 423/2007 nije utjecalo stupanje na snagu Provedbene uredbe Vijeća (EU) 668/2010 od 26. srpnja 2010. o provedbi članka 7. stavka 2. Uredbe (EZ) br. 423/2007 (SL L 195, str. 25.).
- 12 Dopisom od 27. srpnja 2010. Vijeće je izvijestilo tužitelja da je uvršten na popis u Prilogu II. Odluci 2010/413.
- 13 Dopisom od 17. kolovoza 2010. tužitelj je od Vijeća zatražio da preispita odluku o njegovom uvrštenju na popis u Prilogu II. Odluci 2010/413 i njegovom zadržavanju na popisu u Prilogu V. Uredbi br. 423/2007. U tom je kontekstu tužitelj zatražio da mu se dostavi preslika cijelog spisa Vijeća koji se odnosi na donošenje mjera ograničavanja protiv njega. On je također ponovio svoj prijedlog o jamstvima kojima bi se spriječio svaki rizik izbjegavanja mjera ograničavanja koje se odnose na BMI.
- 14 Uvrštenje tužitelja na popis u Prilogu II. Odluci 2010/413 zadržano je Odlukom Vijeća 2010/644/ZVSP od 25. listopada 2010. o izmjeni Odluke 2010/413 (SL L 281., str. 81.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 3., str. 255.).
- 15 Budući da je Uredba br. 423/2007 stavljena izvan snage Uredbom Vijeća (EU) br. 961/2010 od 25. listopada 2010. o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 281, str. 1.), Vijeće je imena BMI-a i tužitelja uvrstilo u Prilog VIII. potonjoj Uredbi. Stoga su financijska sredstva i gospodarski izvori zamrznuti na temelju članka 16. stavka 2. navedene uredbe.
- 16 Obrazloženja koja su u pogledu BMI-a zadržana u Odluci 2010/644 i u Uredbi br. 961/2010 ista su kao i ona navedena u Odluci 2010/413.
- 17 Dopisom od 28. listopada 2010. Vijeće je izvijestilo tužitelja o zadržavanju njegovoga imena na popisu u Prilogu II. Odluci 2010/413 i njegovom uvrštavanju u popis u Prilogu

- VIII. Uredbi br. 961/2010. U tom je pogledu preciziralo da očitovanja koja je tužitelj podnio 17. kolovoza 2010. ne opravdavaju ukidanje mjera ograničavanja koje se na njega odnose i da njegov spis ne sadržava informacije ili nove dokaze koji se na njega odnose.
- 18 Dopisom od 29. srpnja 2011. tužitelj je od Vijeća zatražio da preispita odluku o njegovom zadržavanju na popisu u Prilogu II. Odluci 2010/413 i na onom u Prilogu VIII. Uredbi br. 961/2010. On je ponovio svoj prijedlog o jamstvima kojima bi se spriječio svaki rizik izbjegavanja mjera ograničavanja protiv BMI-a, osobito što se tiče imenovanja i opoziva svojih direktora i naglasio je učinkovitost i izvedivost tih jamstava.
 - 19 Na uvrštavanje BMI-a na popis u Prilogu II. Odluci 2010/413 i na onaj u Prilogu VIII. Uredbi br. 961/2010 nije utjecalo stupanje na snagu Odluke Vijeća 2011/783/ZVSP od 1. prosinca 2011. o izmjeni Odluke 2010/413 (SL L 319, str. 71.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 11., str. 104.) i Provedbene uredbe Vijeća (EU) 1245/2011 od 1. prosinca 2011. o provedbi Uredbe br. 961/2010 (SL L 319, str. 11.).
 - 20 Dopisom od 5. prosinca 2011. Vijeće je izvijestilo tužitelja o zadržavanju njegovoga imena na popisu u Prilogu II. Odluci 2010/413 i u Prilogu VIII. Uredbi br. 961/2010. Utvrdilo je da očitovanja koja je tužitelj podnio 29. srpnja 2011. ne opravdavaju ukidanje mjera ograničavanja koja se na njega odnose, osobito zbog toga što su jamstva koja je on predložio u pogledu imenovanja i opoziva direktora nedostatna za osiguranje njegove neovisnosti u odnosu na BMI.
 - 21 U dopisu od 31. siječnja 2012. tužitelj je istaknuo da preispitivanje zadržavanja mjera ograničavanja, prema njegovom mišljenju, sadržava pogreške. Naveo je, i dalje prema vlastitom mišljenju, da Vijeće u dopisu od 5. prosinca 2011. nije dostatno obrazložilo zašto je odbilo uzeti u obzir dodatna jamstva koja je predložio.
 - 22 Presudom od 13. ožujka 2012., Melli Bank/Vijeće (C-380/09 P), Sud je odbio žalbu koju je tužitelj podnio protiv presude Općeg suda od 9. srpnja 2009., Melli Bank/Vijeće, točka 6. *supra*.
 - 23 Budući da je Uredba br. 961/2010 stavljena izvan snage Uredbom Vijeća (EU) br. 267/2012 od 23. ožujka 2012. o mjerama ograničavanja protiv Irana (SL L 88, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 4. str. 194.), Vijeće je imena BMI-a i tužitelja uvrstilo na popis iz Priloga IX. potonjoj Uredbi. Obrazloženja koja su zadržana u pogledu BMI-a i svih njegovih podružnica i društava kćeri ista su kao i ona navedena u Odluci 2010/413. Stoga su financijska sredstva i gospodarski izvori zamrznuti na temelju članka 23. stavka 2. navedene uredbe.
 - 24 Dopisom od 24. travnja 2012. Vijeće je izvijestilo tužitelja o zadržavanju njegovoga imena na popisu u Prilogu II. Odluci 2010/413 i njegovom uvrštavanju na popis u Prilogu IX. Uredbi br. 267/2012. Tom se prigodom Vijeće pozvalo na argumente koje je prethodno iznijelo i u svojoj korespondenciji s tužiteljem i pred Sudom. Usto, skrenulo je pozornost tužitelju na utvrđenja Suda u presudi od 13. ožujka Melli Bank/Vijeće, točka 22 *supra*.

Postupak i zahtjevi stranaka

- 25 Tužitelj je ovu tužbu podnio zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 7. listopada 2010.
- 26 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 5. studenoga 2010. tužitelj je nakon donošenja Odluke 2010/644 i Uredbe br. 961/2010 prilagodio svoj tužbeni zahtjev.
- 27 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 14. siječnja 2011., Europska komisija je u ovom postupku zatražila intervenciju u potporu Vijeću. Rješenjem od 8. ožujka 2011. predsjednik četvrtog vijeća Općeg suda odobrio je tu intervenciju.
- 28 U replici podnesenoj tajništvu Općeg suda 7. ožujka 2011. tužitelj je svoju tužbu povukao u dijelu u kojem se odnosi na poništenje Provedbene uredbe br. 668/2010.
- 29 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 31. siječnja 2012. tužitelj je nakon donošenja Odluke 2011/783 i Provedbene uredbe br. 1245/2011, prvo, prilagodio svoj tužbeni zahtjev i, drugo, zatražio da se pobijani akti, ako je to potrebno, ponište s trenutnim učinkom.
- 30 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 27. travnja 2012. tužitelj je nakon donošenja Uredbe br. 267/2012 prilagodio svoj tužbeni zahtjev.
- 31 Nakon izvještaja suca izvjestitelja, Opći sud (četvrto vijeće) odlučio je pokrenuti usmeni postupak te je u okviru mjera upravljanja postupkom, predviđenima u članku 64. Poslovnika Općeg suda, strankama uputio pisana pitanja o utjecajima koje na ovaj predmet ima presuda od 13. ožujka 2012. Melli Bank/Vijeće, točka 22 *supra* i dopuštenosti četvrtog tužbenog razloga tužitelja. Stranke su odgovorile na pitanja Općeg suda.
- 32 U odgovoru na pitanja Općeg suda koji je zaprimljen u tajništvu Općeg suda 8. lipnja 2012. tužitelj je najprije odustao od jednog dijela prigovora iz prvog tužbenog razloga, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja, načela poštovanja prava obrane i prava na sudsku zaštitu te zatim i od dijela prigovora iz drugog tužbenog razloga, koji se temelji na pogrešci u ocjeni u pogledu vlasništva ili kontrole tužitelja od strane BMI-a i konačno, trećeg tužbenog razloga, koji se temelji na nezakonitosti članka 20. stavka 1. točke (b) Odluke 2010/413, članka 6. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 961/2010 i članka 23. stavka 2. Uredbe br. 267/2012.
- 33 Na raspravi održanoj 3. srpnja 2012. saslušana su izlaganja stranaka i njihovi odgovori na pitanja koja je postavio Opći sud.
- 34 Rješenjem Općeg suda (četvrto vijeće) usmeni postupak ponovno je pokrenut radi prikupljanja očitovanja tužitelja o rješenju predsjednika Suda od 19. srpnja 2012. Akhras/Vijeće [C-110/12 P(R)], te očitovanja drugih stranaka. Usmeni postupak ponovno je zatvoren 4. listopada 2012.

35 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- poništi, s trenutanim učinkom točku 5. u tablici B Priloga II. Odluci 2010/413, točku 5. u tablici I. B Priloga Odluci 2010/644, točku 5. u tablici B Priloga VIII. Uredbi br. 961/2010, Odluku 2011/783, Provedbenu uredbu br. 1245/2011 i Uredbu br. 267/2012, u dijelu u kojem se ti akti na njega odnose;
- proglasi da članak 16. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 961/2010 i članak 23. stavak 2. Uredbe br. 267/2012 nisu primjenjivi na njega;
- naloži Vijeću snošenje troškova.

36 Vijeće i Komisija od Općeg suda zahtijevaju da:

- odbije tužbu;
- naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

- 37 U svojim podnescima tužitelj je istaknuo pet tužbenih razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na povredi obveze obrazlaganja, načela poštovanja prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu. Drugi tužbeni razlog temelji se na pogrešci u ocjeni u pogledu vlasništva ili kontrole tužitelja od strane BMI-a. Treći tužbeni razlog temelji se na neproporcionalnosti te stoga i nezakovitosti članka 20. stavka 1. točke (b) Odluke 2010/413, članka 16. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 961/2010 te članka 23. stavka 2. Uredbe br. 267/2012. Četvrti tužbeni razlog temelji se na pogrešci u ocjeni u pogledu uključenosti BMI-a u širenje nuklearnog oružja. Peti tužbeni razlog temelji se na povredi načela proporcionalnosti te povredi prava vlasništva i prava tužitelja na obavljanje gospodarske djelatnosti.
- 38 Kako to proizlazi iz točke 32. *supra*, tužitelj je tijekom postupka odustao od trećeg tužbenog razloga te od dijela prigovora iz prvog i drugog tužbenog razloga. Utoliko što je treći tužbeni razlog bio jedini tužbeni razlog istaknut u prilog tužbenom zahtjevu koji se odnosi na to da se članak 7. stavak 2. točka (d) Uredbe br. 423/2012, članak 16. stavak 2. točka (a) Uredbe br. 961/2010 i članak 23. stavak 2. Uredbe br. 267/2012 proglase neprimjenjivima, djelomično odustajanje tužitelja podrazumijeva i to da je navedeni tužbeni zahtjev postao bespredmetan.
- 39 Vijeće i Komisija osporavaju osnovanost tužbenih razloga tužitelja. Osim toga, u odgovoru na repliku Vijeće je istaknulo da tužitelju nije dopušteno pozivati se na povredu svojih temeljnih prava, utoliko što je on pojavni oblik iranske države.
- 40 Kao prvo valja ispitati dopuštenost, najprije, prilagodbe tužiteljevih tužbenih zahtjeva, zatim četvrtog tužbenog razloga i konačno, argumenata Vijeća o mogućnosti tužitelja da se pozove na zaštitu svojih temeljnih prava.

Dopuštenost

Dopuštenost prilagodbe tužiteljevih tužbenih zahtjeva

- 41 Kako proizlazi iz točaka 14., 15. i 23. *supra*, nakon podnošenja tužbe popis iz Priloga II. Odluci 2010/413 zamijenjen je novim popisom donesenim u Odluci 2010/644, a Uredba br. 423/2007 stavljena je izvan snage i zamijenjena Uredbom br. 961/2010, koja je i sama stavljena izvan snage i zamijenjena Uredbom br. 267/2012. Osim toga, u uvodnim izjavama Odluke 2011/783 i Provedbene uredbe br. 1245/2011 Vijeće je izričito utvrdilo da je u potpunosti preispitalo popis u Prilogu II. Odluci 2010/413 i u Prilogu VIII. Uredbi br. 961/2010 te da je došlo do zaključka da su se na osobe, subjekte i tijela čija su imena na njemu navedena, među kojima je i tužitelj, i dalje trebale primjenjivati mjere ograničavanja. Tužitelj je prilagodio svoj prvotan tužbeni zahtjev tako da se osim na Odluku 2010/413 njegov zahtjev za poništenje odnosi i na Odluku 2010/644, Uredbu br. 961/2010, Odluku 2011/783, Provedbenu uredbu br.1245/2011 i Uredbu br. 267/2012 (u daljnjem tekstu zajedno: pobijani akti). Vijeće i Komisija nisu se protivili toj prilagodbi.
- 42 U tom pogledu valja podsjetiti da ako je tijekom postupka odluka ili uredba koja se izravno i pojedinačno odnosi na određenog pojedinca zamijenjena aktom kojim se želi postići isti cilj, taj se akt mora smatrati novim elementom koji tužitelju omogućuje da prilagodi svoj tužbeni zahtjev i tužbene razloge. Obvezivanje tužitelja na podnošenje nove tužbe bilo bi, naime, suprotno dobrom sudovanju i načelu ekonomičnosti postupka. Bilo bi također nepravedno omogućiti dotičnoj instituciji da – kako bi odgovorila na kritike sadržane u tužbi podnesenoj sudu Unije protiv određenog akta – izmijeni pobijani akt ili ga zamijeni drugim aktom te da se tijekom postupka pozove na tu izmjenu ili zamjenu kako bi drugoj stranci onemogućila da proširi svoj prvotni tužbeni zahtjev i tužbene razloge na kasniji akt ili da protiv tog akta istakne dodatan tužbeni zahtjev ili tužbene razloge (vidjeti po analogiji presudu Općeg suda od 23. listopada 2008. *People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće*, T-256/07, Zb., str. II-3019., t. 46., i navedenu sudsku praksu).
- 43 Isti zaključak vrijedi za akte kao što su Odluka 2011/783 i Provedbena uredba br.1245/2011, kojima se utvrđuje da se odluka ili uredba izravno i osobno i dalje treba odnositi na određene pojedince, nakon postupka preispitivanja koji je izričito predviđen tom istom odlukom ili uredbom.
- 44 Stoga u ovom slučaju valja smatrati da je tužitelju dopušteno zatražiti poništenje Odluke 2010/644, Uredbe br. 961/2010, Odluke 2011/783, Provedbene uredbe br. 1245/2011 i Uredbe br. 267/2012, u dijelu u kojem se ti akti na njega odnose (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu *People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće*, točka 42. *supra*, t. 47.).

Dopuštenost četvrtog tužbenog razloga koji se temelji na pogrešci u ocjeni uključenosti BMI-a u širenje nuklearnog oružja

- 45 Svojim četvrtim tužbenim razlogom tužitelj smatra da donošenje mjera ograničavanja protiv BMI-a nije opravdano. U tom pogledu on podsjeća na tužbe koje je BMI podnio pred sudovima Unije i objašnjava da, ako se u trenutku donošenja ove presude mjere ograničavanja više ne odnose na BMI, mjere koje se odnose na sâmog tužitelja trebaju se ukinuti.
- 46 Prema tome, tužitelj ne ističe nijedan konkretan prigovor kojim se osporava zakonitost mjera ograničavanja koje se odnose na BMI. Osobito se ne izjašnjava s dostatnim stupnjem preciznosti o dodatnim razlozima koji se odnose na navodnu uključenost BMI-a u širenje nuklearnog oružja o kojima ga je Vijeće izvijestilo svojim dopisom od 1. listopada 2009. (vidjeti točku 9. *supra*), jer čak ne navodi osporava li postojanje činjenica koje se stavljaju na teret BMI-a ili kvalifikaciju tih činjenica kao potporu širenju nuklearnog oružja.
- 47 U tim okolnostima, zbog nedostatne preciznosti argumentacije tužitelja, Opći sud ne može odlučivati o četvrtom tužbenom razlogu. Stoga se navedeni tužbeni razlog treba smatrati nedopuštenim na temelju članka 44. stavka 1. točke (c), kako to ističe Komisija.
- Dopuštenost argumenata Vijeća o dopuštenosti tužbenih razloga koji se temelje na navodnoj povredi tužiteljevih temeljnih prava
- 48 U odgovoru na repliku Vijeće je istaknulo da se tužitelja trebalo smatrati pojavnim oblikom iranske države tako da se u svoju korist ne može pozivati na zaštite i jamstva povezana s temeljnim pravima. Stoga ono smatra da tužbene razloge koji se odnose na navodnu povredu tih prava valja proglasiti nedopuštenima.
- 49 U tom pogledu najprije valja primijetiti da Vijeće ne osporava pravo tužitelja da traži poništenje pobijanih akata. Ono samo osporava to da je tužitelj nositelj određenih prava na koja se poziva kako bi ishodio poništenje.
- 50 Kao drugo, pitanje je li tužitelj nositelj prava navedenog u prilog tužbenom razlogu za poništenje ne odnosi se na dopuštenost tog tužbenog razloga, nego na njegovu osnovanost. Stoga argument Vijeća prema kojem je tužitelj pojavni oblik iranske države treba odbiti u dijelu u kojem je usmjeren na utvrđenje djelomične nedopuštenosti tužbe.
- 51 Kao treće, taj je argument prvi put iznesen u odgovoru na repliku, a da Vijeće nije navelo činjenicu da se on temelji na pravnim ili činjeničnim elementima za koje se saznalo tijekom postupka. U odnosu na meritum spora taj argument stoga predstavlja novi tužbeni razlog u smislu članka 48. stavka 2. prvog podstavka Poslovnika, zbog čega ga valja proglasiti nedopuštenim.

Meritum

- 52 Nakon djelomičnog odustajanja od tužbe i s obzirom na nedopuštenost četvrtog tužbenog razloga valja ispitati samo prvi, drugi i peti tužbeni razlog.

53 Opći sud smatra da najprije valja zajedno ispitati drugi tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci ocjene o vlasništvu ili kontroli tužitelja od strane BMI-a, i peti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti, prava vlasništva i prava obavljanja gospodarske djelatnosti. Zatim valja ispitati prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja, načela poštovanja prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešci ocjene o vlasništvu i kontroli tužitelja od strane BMI-a, i peti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načela proporcionalnosti, prava vlasništva i prava obavljanja gospodarske djelatnosti.

54 U odgovoru na pitanja Općeg suda koji je zaprimljen u tajništvu Općeg suda 8. lipnja 2012. (vidjeti točku 32. *supra*) tužitelj je iznio da nakon presude od 13. ožujka 2012. Melli bank/Vijeće, točka 22. *supra* on više nije smatrao da je u vlasništvu BMI-a u smislu članka 20. stavka 1. točke (b) Odluke 2010/43 i članka 23. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 267/2012. On međutim smatra da donošenje i zadržavanje mjera ograničavanja u odnosu na njega predstavlja neproporcionalno ograničenje njegovoga prava vlasništva i prava obavljanja gospodarske djelatnosti.

55 U tom pogledu, iz sudske prakse proizlazi da kada su zamrznuta financijska sredstva subjekta koji je određen kao subjekt koji sudjeluje u aktivnostima širenja nuklearnog oružja, postoji nezanemariv rizik da on vrši pritisak na subjekte kojima upravlja ili koje kontrolira kako bi izbjegao učinak mjera koje se na njega odnose. Posljedično, zamrzavanje financijskih sredstava tih subjekata koje je odredilo Vijeće člankom 20. stavkom 1. točkom (b) Odluke 2010/413, člankom 16. stavkom 2. Uredbe br. 961/2010 i člankom 23. stavkom 2. točkom (a) Uredbe br. 267/2012 nužno je i prikladno da bi se osigurala učinkovitost donesenih mjera i zajamčilo da se mjere ne izbjegavaju (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 13. ožujka 2012., Melli Bank/Vijeće, točku 22. *supra*, t. 39. i 58.).

56 I dalje u skladu sa sudskom praksom, kada je subjekt 100 % u vlasništvu subjekta za koji se smatra da sudjeluje u širenju nuklearnog oružja, ispunjen je uvjet vlasništva iz članka 20. stavka 1. točke (b) Odluke 2010/413 i članka 16. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 961/2010 (vidjeti po analogiji presudu od 13. ožujka 2012. Melli Bank/Vijeće, točka 22. *supra*, t. 79.). Isti zaključak mora se primijeniti i na pojam subjekta „koji pripada” subjektu za koji se smatra da je uključen u širenje nuklearnog oružja, iz članka 23. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 267/2012.

57 Iz toga slijedi da usvajanje mjera ograničavanja koje se odnose na subjekt koji je 100 % u vlasništvu subjekta ili potpuno pripada subjektu za koji se smatra da je uključen u širenje nuklearnog oružja (u daljnjem tekstu: subjekt u vlasništvu) ne proizlazi iz ocjene Vijeća o riziku da bi on mogao odlučiti izbjegnuti učinak mjera koje su određene protiv matičnog subjekta već izravno proizlazi iz provedbe relevantnih odredaba Odluke 2010/413, Uredbe br. 961/2010 i Uredbe br. 267/2012, kako ih tumači sud Unije.

- 58 Stoga se argumenti koji osporavaju proporcionalnost zamrzavanja finansijskih sredstava subjekta u vlasništvu ne odnose na zakonitost bilo koje ocjene okolnosti u ovom slučaju, kako ju je provelo Vijeće. Ti se argumenti odnose, u konačnici, na zakonitost općih odredaba koje Vijeću nalažu zamrzavanje finansijskih sredstava svih subjekata u vlasništvu, odnosno odredbe članka 20. stavka 1. točke (b) Odluke 2010/413, članka 16. stavka 2. Uredbe br. 961/2010 i članka 23. stavka 2. Uredbe br. 267/2012.
- 59 Stoga, kada subjekt u vlasništvu namjerava osporavati proporcionalnost mjera ograničavanja koje se na njega odnose, na njemu je da, u okviru tužbe za poništenje akata kojima su navedene mjere usvojene ili zadržane, to učini isticanjem prigovora nezakonitosti, u smislu članka 277. UFEU-a, na neprimjenjivost navedenih općih odredaba.
- 60 U ovom slučaju nesporno je da je tužitelj 100 % u vlasništvu BMI-a ili da potpuno „pripada” potonjem. Također je nesporno da je Vijeće smatralo da je BMI uključen u širenje nuklearnog oružja.
- 61 Međutim, ne može se smatrati da je tužitelj istaknuo prigovor nezakonitosti koji se temelji na argumentima iznesenima u okviru drugog i petog tužbenog razloga.
- 62 Naime, prvo, prigovor nezakonitosti koji se temelji na tim argumentima nije izričito istaknut ni u podnescima tužitelja ni u odgovoru, od 8. lipnja 2012., na pitanja Općeg suda, ni na raspravi.
- 63 Drugo, argumenti koje je tužitelj iznio u okviru drugog i petog tužbenog razloga temelje se na okolnostima koja su svojstvena baš njemu, jer su formulirani pozivanjem na njegovu konkretnu situaciju i na specifične mjere koje je on predložio Vijeću. Stoga oni nisu relevantni za ispitivanje zakonitosti općih pravila predviđenih u članku 20. stavku 1. točki (b) Odluke 2010/413, u članku 16. stavku 2. točki (a) Uredbe br. 961/2010 i u članku 23. stavku 2. točki (a) Uredbe br. 267/2012.
- 64 U tim okolnostima drugi i peti tužbeni razlog valja odbiti kao bespredmetne.
- Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi obveze obrazlaganja, načela poštovanja prava obrane i prava na djelotvornu sudsku zaštitu
- 65 U svojem prvom tužbenom razlogu tužitelj smatra da je Vijeće povrijedilo svoju obvezu obrazlaganja, njegova prava obrane i njegovo pravo na djelotvornu sudsku zaštitu utoliko što mu, prvo, nije dalo na raspolaganje dovoljno informacija na temelju kojih bi mogao sastaviti korisna očitovanja o mjerama ograničavanja protiv njega i kako bi mu se osigurao pravičan postupak i, drugo, zato što periodično preispitivanje mjera ograničavanja koja se na njega odnose sadržava više pogrešaka.
- 66 Vijeće, koje podupire Komisija, osporava osnovanost argumenata tužitelja. Ono osobito smatra da se tužitelj ne može osnovano pozivati na načelo poštovanja prava obrane.

- 67 Kao prvo, valja podsjetiti da je svrha obveze obrazlaganja akta koji negativno utječe na neku osobu, kako je previđeno člankom 296. drugim stavkom UFEU-a, i osobito u ovom slučaju, člankom 24. stavkom 3. Odluke 2010/413, člankom 36. stavkom 3. Uredbe br. 961/2010 i člankom 46. stavkom 3. Uredbe br. 267/2012, s jedne strane, dotičnoj osobi dati dostatnu uputu o tome je li akt osnovan ili sadržava li eventualno neku pogrešku koja omogućuje osporavanje njegove valjanosti pred sudom Unije i, s druge strane, omogućiti tom sudu da provede nadzor zakonitosti tog akta. Stoga obveza obrazlaganja predstavlja bitno načelo prava Unije od kojeg se može odstupiti samo zbog važnih razloga. Stoga se obrazloženje u načelu mora priopćiti zainteresiranoj osobi istodobno s aktom koji na nju negativno utječe i njegovo nepostojanje ne može se ispraviti činjenicom da je zainteresirana osoba saznala za obrazloženje akta tijekom postupka pred sudom Unije (vidjeti u tom smislu presudu Općeg suda od 14. listopada 2009. *Bank Melli Iran/Vijeće*, T-390/08, Zb., str. II-3967., t. 80. i navedenu sudsku praksu).
- 68 Stoga, osim ako se važni razlozi koji se tiču sigurnosti Unije ili njezinih država članica ili pak vođenja njihovih međunarodnih odnosa ne protive priopćenju određenih informacija, Vijeće je dužno obavijestiti subjekt obuhvaćen mjerama ograničavanja o posebnim i konkretnim razlozima zbog kojih je smatralo da mora usvojiti te mjere. Ono također mora navesti činjenične i pravne elemente o kojima ovisi zakonska opravdanost dotičnih mjera i razloge koji su ga naveli na usvajanje tih mjera (vidjeti u tom smislu presudu *Bank Melli Iran/Vijeće*, točka 67. *supra*, točka 81. i navedenu sudsku praksu).
- 69 Osim toga, obrazloženje mora biti primjereno prirodi akta o kojemu je riječ i kontekstu u kojem je akt donesen. Zahtjev za obrazlaganje mora se ocijeniti s obzirom na okolnosti dotičnog slučaja, osobito sadržaj akta, prirodu navedenih razloga i interes koji za dobivanje mišljenja mogu imati adresati ili druge osobe na koje se akt izravno i osobno odnosi. U obrazloženju nije potrebno posebno navoditi sve relevantne činjenične i pravne okolnosti, s obzirom na to da se pitanje je li obrazloženje dostatno mora ocjenjivati ne samo u odnosu na svoju formulaciju, već i na svoj kontekst i na sva pravna pravila kojima se uređuje dotično područje. Konkretno, akt koji negativno utječe na neku osobu u dovoljnoj je mjeri obrazložen ako je donesen u kontekstu poznatom zainteresiranoj osobi što joj omogućuje da razumije doseg mjere koja se na nju odnosi (vidjeti presudu *Bank Melli Iran/Vijeće*, točka 67. *supra*, točka 82. i navedenu sudsku praksu).
- 70 Kao drugo, prema ustaljenoj sudskoj praksi, poštovanje prava obrane i osobito prava na saslušanje, u svakom postupku pokrenutom protiv subjekta koji može rezultirati aktom koji će mu biti na štetu, predstavlja temeljno načelo prava Unije i treba biti zajamčeno, čak i ako ne postoji nikakav propis koji se odnosi na postupak o kojemu je riječ (presuda *Bank Melli Iran/Vijeće*, točka 67. *supra*, točka 91.).
- 71 Načelo poštovanja prava obrane zahtijeva, s jedne strane, da se dokazi protiv zainteresiranog subjekta na kojima se temelji akt koji negativno utječe na njegova prava njemu priopće. S druge strane, tom subjektu mora se omogućiti da učinkovito iznese svoje stajalište o tim dokazima (vidjeti po analogiji presudu Općeg suda od 12. prosinca

2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Vijeće, T-228/02, Zb., str. II-4665., t. 93.).

- 72 Stoga, u slučaju prvog akta kojim se zamrzavaju subjektova financijska sredstva, osim ako se tomu ne protive važni razlozi koji se tiču sigurnosti Unije ili njezinih država članica ili vođenja njihovih međunarodnih odnosa, inkriminirajuće dokaze treba priopćiti istodobno s donošenjem dotičnog akta ili čim to bude moguće nakon spomenutog donošenja. Na zahtjev dotičnog subjekta, on također ima pravo iznijeti svoje stajalište u pogledu tih dokaza jednom kada je akt donesen. Podložno istim uvjetima, svakoj kasnijoj odluci o zamrzavanju sredstava u načelu trebaju prethoditi priopćenje o novim inkriminirajućim dokazima i nova mogućnost da dotični subjekt iznese svoje stajalište (vidjeti po analogiji presudu Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Vijeće, točka 71. *supra*, točka 137.).
- 73 Usto, valja primijetiti da kad su priopćene informacije koje su dovoljno precizne i omogućuju zainteresiranom subjektu da učinkovito iznese svoje stajalište o dokazima koje mu na teret stavlja Vijeće, načelo poštovanja prava obrane ne podrazumijeva obvezu te institucije da samoinicijativno omogući pristup dokumentima iz svojeg spisa. Vijeće je obvezno omogućiti pristup svim administrativnim dokumentima koji nisu povjerljivi, a koji se odnose na dotičnu mjeru samo na zahtjev zainteresirane stranke (vidjeti presudu Bank Melli Iran/Vijeće, točka 67. *supra*, točka 97. i navedenu sudsku praksu).
- 74 Kao treće, načelo učinkovite sudske zaštite predstavlja opće načelo prava Unije koje proizlazi iz ustavnih tradicija država članica i koje je utvrđeno u člancima 6. i 13. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. te u članku 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (SL 2010., C 83, str. 389.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 7., str. 104.) Učinkovita sudska zaštita podrazumijeva da je dotično tijelo Unije obvezno zainteresiranom subjektu što je više moguće priopćiti razloge za mjeru ograničavanja, bilo u trenutku usvajanja te mjere, bilo barem što je prije moguće nakon toga, da bi omogućilo zainteresiranom subjektu da u rokovima iskoristi svoje pravo na pravni lijek. Poštovanje te obveze priopćavanja navedenih razloga potrebno je kako bi se adresatima mjere ograničavanja omogućilo da uz najbolje moguće uvjete brane svoja prava te da uz potpuno poznavanje stvari odluče je li korisno pokrenuti postupak pred sudom Unije, a tako i da se potomjem potpuno omogući da izvrši nadzor zakonitosti akta o kojem je riječ, što je njegova dužnost (u tom smislu i po analogiji vidjeti presudu Suda od 3. rujna 2008., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, C- 402/05 P i C- 415/05 P, Zb., str. I-6351., t. 335. do 337. i navedenu sudsku praksu).
- 75 S obzirom na tu sudsku praksu Opći sud smatra da najprije valja ispitati početni argument Vijeća i Komisije prema kojem se tužitelj ne može pozivati na načelo poštovanja prava obrane. Nadalje, valja ispitati navodnu povredu obveze obrazlaganja, žaliteljevih prava obrane i njegovog prava na djelotvornu sudsku zaštitu, koja proizlazi iz toga što u vezi s mjerama ograničavanja koje su usvojene protiv njega nije dobio dovoljno informacija. Konačno, Opći sud će analizirati argumente o nedostacima koji navodno utječu na periodično preispitivanje mjera ograničavanja koje se odnose na tužitelja.

– Mogućnost tužitelja na pozivanje na načelo poštovanja prava obrane

- 76 Vijeće i Komisija osporavaju primjenjivost načela poštovanja prava obrane na ovaj slučaj. Pozivajući se na presudu Općeg suda od 19. svibnja 2010., *Tay Za/Vijeće* (T-181/08, Zb., str. II-1965., t. 121., 122. i 123.), oni ističu da tužitelj nije obuhvaćen mjerama ograničavanja zbog svoje vlastite aktivnosti nego zbog toga što pripada u opću kategoriju osoba i subjekata koji su pružili potporu širenju nuklearnog oružja. Stoga se postupak usvajanja mjera ograničavanja protiv tužitelja ne bi mogao pokrenuti u smislu sudske prakse navedene pod točkom 70. *supra* i on se ne bi mogao pozivati na prava obrane ili bi se na njih mogao pozivati samo u ograničenoj mjeri.
- 77 Ta se argumentacija ne može prihvatiti.
- 78 Naime, s jedne strane, presuda *Tay Za/Vijeće*, točka 76. *supra*, nakon žalbe u cijelosti je poništena presudom Suda od 13. ožujka 2012., *Tay Za/Vijeće* (C-376/10 P). Stoga utvrđenja u toj presudi više nisu dio pravnog poretka Unije i prema tome Vijeće i Komisija se ne mogu na njih valjano pozivati.
- 79 S druge strane, u članku 24. stavcima 3. i 4. Odluke 2010/413, članku 36. stavcima 3. i 4. Uredbe br. 961/2010 i u članku 46. stavcima 3. i 4. Uredbe br. 267/2012 predviđene su uredbe, kojima se subjektima obuhvaćenima mjerama ograničavanja donesenima na temelju tih akata, jamče prava obrane. Poštovanje tih prava podliježe nadzoru suda Unije (vidjeti u tom smislu presudu *Bank Melli Iran/Vijeće*, točka 67. *supra*, točka 37.).
- 80 U tim okolnostima valja zaključiti da se u ovom slučaju tužitelj može pozivati na načelo poštovanja prava obrane, kako je navedeno u točkama 70. do 73. *supra*.
- Povreda obveze obrazlaganja, žaliteljeva prava obrane i njegovog prava na djelotvornu sudsku zaštitu zbog toga što nije dobio dovoljno informacija o usvajanju mjera ograničavanja koje se na njega odnose
- 81 U odgovoru na pitanja Općeg suda koji je zaprimljen u tajništvu Općeg suda 8. lipnja 2012. (vidjeti točke 32. i 54. *supra*) tužitelj je iznio da, nakon donošenja presude od 13. ožujka 2012. *Melli bank/Vijeće*, točka 22. *supra*, on više nije smatrao da je Vijeće prekršilo svoju obvezu obrazlaganja i žaliteljeva prava obrane utoliko što mu nisu priopćeni, prvo, razlozi zbog kojih je Vijeće smatralo da je on u vlasništvu BMI-a i, drugo, dokazi koji podupiru to utvrđenje.
- 82 Tužitelj ipak ističe da, unatoč opetovanim zahtjevima za informacije, nije primio dovoljno informacija o usvajanju mjera ograničavanja protiv BMI-a i, osobito, da nije primio nijedan dokaz o navodnoj uključenosti BMI-a u širenje nuklearnog oružja. U tom pogledu on osporava da je prvotan prijedlog bio povjerljiv, kako je to tvrdilo Vijeće i ističe da informacije priopćene 1. listopada i 18. studenoga 2009. nisu odgovarajuće.

- 83 Tužitelj iz toga zaključuje da mu priopćene informacije nisu omogućile da o usvajanju mjera ograničavanja kako u odnosu na njega tako i u odnosu na BMI sastavi korisna očitovanja te da mu nisu mogle zajamčiti pravičan postupak.
- 84 Najprije valja podsjetiti da je tužitelj obuhvaćen mjerama ograničavanja od 23. lipnja 2008. Od tog datuma do datuma donošenja prvog pobijanog akta, tj. 26. srpnja 2010., tužitelj i Vijeće razmijenili su nekoliko dokumenata, između ostalog, dopise Vijeća od 1. listopada i 18. studenoga 2009. kojima je Vijeće tužitelja izvijestilo o dodatnim razlozima usvajanja mjera ograničavanja i dostavilo mu inačicu dodatnog prijedloga, koja nije klasificirana oznakom tajnosti. Ti dokumenti čine dio konteksta u kojemu su pobijani akti doneseni i stoga se, tijekom ispitivanja ovog tužbenog razloga, mogu uzeti u obzir.
- 85 Valja također istaknuti da mjere ograničavanja koje se odnose na tužitelja imaju dvostruku osnovu, tj. prvo, prvotan prijedlog, i drugo, informacije priopćene 1. listopada i 18. studenoga 2009., s druge strane.
- 86 Međutim, budući da te dvije osnove imaju autonoman karakter, povreda tužiteljevih postupovnih prava što se tiče prvotnog prijedloga, čak i uz pretpostavku da je utvrđena, mogla bi opravdati poništenje pobijanih akata samo ako je utvrđeno da informacije priopćene 1. listopada i 18. studenoga 2009. više nisu same po sebi mogle predstavljati osnovu za usvajanje mjera ograničavanja koje se odnose na tužitelja.
- 87 U tom pogledu u točkama 45. do 47. *supra* već je utvrđeno da je nedopušten četvrti tužbeni razlog koji se, između ostalog, odnosi na osnovanost razloga priopćenih 1. listopada i 18. studenoga 2009.
- 88 Uostalom, kako to proizlazi iz točke 82. *supra*, u okviru prvog tužbenog razloga, tužitelj osporava dostatnost informacija priopćenih 1. listopada i 18. studenoga 2009, ističući osobito da one ne pružaju dokaze o navodnoj uključenosti BMI-a u širenje nuklearnog oružja.
- 89 Međutim, valja istaknuti, prvo, da su dodatni razlozi usvajanja mjera ograničavanja, priopćeni 1. listopada i 18. studenoga 2009. dostatno precizni da zadovolje kriterije sudske prakse iznesene u točkama 67. do 74. *supra*. Te informacije omogućavaju identifikaciju subjekata kojima je BMI pružao svoje financijske usluge i koji su obuhvaćeni mjerama ograničavanja koje je usvojila Unija ili Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda te razdoblja tijekom kojega su dotične usluge pružane i, u određenim slučajevima, specifičnih transakcija koje su ih povezivale.
- 90 Drugo, što se tiče izostanka priopćenja dokaza, valja primijetiti da na temelju načela poštovanja prava obrane, Vijeće nije obvezno priopćiti informacije koje se razlikuju od onih koje su dio njegovog spisa. Ipak, u ovom slučaju Vijeće navodi, što tužitelj ne osporava, da njegov spis ne sadržava dodatne dokaze o razlozima priopćenima 1. listopada 2009.

- 91 S obzirom na sve navedeno, argumente tužitelja koji se temelje na navodnoj nedostatnosti informacija priopćenih 1. listopada i 18. studenoga 2009., valja odbiti kao neosnovane.
- 92 U tim okolnostima, s obzirom na navedeno u točkama 85. i 86. *supra*, valja nadalje kao bespredmetnu odbiti argumentaciju tužitelja kojom se izostanak priopćenja prvotnog prijedloga dovodi u pitanje.
- Nedostaci koji navodno utječu na periodično preispitivanje mjera ograničavanja koje se odnose na tužitelja
- 93 Kao prvo, tužitelj smatra da Vijeće nije pristupilo stvarnom preispitivanju mjera ograničavanja koje se na njega odnose utoliko što se oslanjalo samo na postojeće informacije, uključujući i informacije koje nisu bile priopćene tužitelju. Konkretno, Vijeće nije ispitalo jamstva koja je on predložio, koja su takve prirode da bi se spriječio svaki rizik da mjere ograničavanja u odnosu na BMI budu izbjegnute.
- 94 U tom pogledu najprije valja utvrditi da iz točaka 85. i 86. *supra* proizlazi da mjere ograničavanja koje se odnose na tužitelja imaju dvostruku osnovu, tj., prvo, prvotan prijedlog i, drugo, informacije priopćene 1. listopada i 18. studenoga 2009. U tim okolnostima nedostaci koji utječu na preispitivanje razloga koji se nalaze u prvotnom prijedlogu, čak i da su utvrđeni, ne utječu na zakonitost preispitivanja razloga koji se temelje na informacijama priopćenima na te datume.
- 95 Nadalje, Vijeće ističe, a tužitelj to ne osporava, da su, prije donošenja pobijanih akata, delegacije država članica dobile očitovanja koja su podnijeli BMI i tužitelj tako da su se ta očitovanja mogla uzeti u obzir. Također, iz dopisa Vijeća od 18. studenoga 2009., 11. svibnja i 28. listopada 2010., 5. prosinca 2011. i 24. travnja 2012. proizlazi da je Vijeće razmotrilo navedena očitovanja i da je na njih odgovorilo, pa i u pogledu dodatnih jamstava koja je predložio tužitelj.
- 96 Konačno, što se tiče potonjih jamstava, valja podsjetiti, kako je to utvrđeno u točki 57. *supra*, da usvajanje mjera ograničavanja koje se odnose na subjekt koji je 100 % u vlasništvu drugog subjekta ne proizlazi iz ocjene Vijeća u pogledu rizika da bi on mogao izbjeći učinak mjera koje su donesene protiv matičnog subjekta već izravno proizlazi iz provedbe relevantnih odredaba Odluke 2010/413, Uredbe br. 961/2010 te Uredbe br. 267/2012 kako ih tumači sud Unije. U tim okolnostima, u okviru preispitivanja mjera ograničavanja koje provodi Vijeće, ono svakako nije dužno uzeti u obzir dodatna jamstva koja je tužitelj predložio u cilju smanjenja rizika od izbjegavanja mjera o kojima je riječ.
- 97 Kao drugo, prema mišljenju tužitelja, iz diplomatskih depeša proizlazi da su, u pogledu usvajanja mjera ograničavanja u odnosu na iranske subjekte, Sjedinjene Američke Države vršile pritiske na države članice, osobito na Ujedinjenu Kraljevinu Velike Britanije i Sjeverne Irske. Po njegovom mišljenju, ta činjenica izaziva sumnju u zakonitost usvojenih mjera i postupak koji je doveo do njihovog usvajanja.

- 98 Međutim, okolnost prema kojoj su određene države članice bile izložene diplomatskim pritiscima, čak i uz pretpostavku da je utvrđena, sama po sebi ne podrazumijeva da su ti pritisci utjecali na pobijane akte koje je donijelo Vijeće ili na ispitivanje koje je ono provodilo prilikom njihova usvajanja.
- 99 U tim okolnostima valja odbiti argumente koji se temelje na postojanju nedostataka koji navodno utječu na periodično preispitivanje mjera ograničavanja koje se odnose na tužitelja.
- 100 S obzirom na sve navedeno, valja odbiti prvi tužbeni razlog pa stoga i tužbu u cijelosti jer je zahtjev da pobijani akti budu poništeni s trenutačnim učinkom bespredmetan.

Troškovi

- 101 Sukladno odredbama članka 87. stavka 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku snosi troškove, ako je takav zahtjev postavljen. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, istom valja naložiti snošenje troškova sukladno zahtjevu Vijeća.
- 102 U skladu s člankom 87. stavkom 4. podstavkom 1. Poslovnika, institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove. Stoga će Komisija snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Mellī Bank plc snosit će, uz vlastite, i troškove Vijeća Europske unije.**
- 3. Europska komisija snosit će vlastite troškove.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 20. veljače 2013.

[Potpisi]

* Jezik postupka: engleski